

PODMOWIĆ (1) *vb pf*

1 sg m *praet* -m podm(o)wił.

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVIII w. w innym znaczeniu.

Zmęczyć się mówieniem:

Zwrot: »sobie podmowić«: Ale cię tu prosimy náucz nas godnego znác/ á po czym go poznác: bo około tey godności w Polńzce dziś fwar ieft wielki: á ia też w ten czas łobie odpoczynę/ bom łobie też iuż wierę podmowił. OrzRozm P.

Formacje współrdzenne cf MOWIĆ.

MŚ, SBu